

Szeptember 28-án az esti szentmise után zsúfolásig megtelt a plébánia nagyterme. Vetített képes előadásra gyűltünk össze, melynek során Edith Ramberger, a Szalvátor Nővérek Kongregációjának generális főnöknője ismertetett meg bennünket a közösség történetével és tevékenységével. Széles ívű, egyszersmind részletekben is gazdag előadásban jelenítette meg számunkra a szerzetes nővérek világát. A témára jellemző nemzetköziség még érzékelhetőbbé vált azáltal, hogy osztrák vendégünk mellett jelen voltak körünkben a rend Újszegeden is tevékenykedő tagjai, Anna Maria Pelka lengyel és Jyothi Jampana indiai nővér, valamint a magyarországi tartományfőnöknő, Moser Erika is.

Először a rendalapítók, Franz Jordan atya és Therese von Wüllenweber bárónő képe jelent meg a kivetítőn: 1888-ban Tivoliban ők hozták létre a szalvatóriánus rend női kongregációját (Sorores Divini Salvatoris /SDS/ – Isteni Üdvözítő Nővérei). Mint megtudtuk, jelenleg a világ 29 országában mintegy 1200 nővér teljesít missziót, s az alapítók célkitűzésének megfelelően hirdeti élete példájával is az evangéliumot. Úgy közvetíti Isten szeretetét a világban, hogy közben saját korának kihívásaira válaszol, tegye azt akár oktató-nevelő, vagy szociális-karitatív feladatkörben. Az előadás résztvevőiként rácsodálkozhattunk, hogy Mozambiktól Izraelig, Brazíliától Indiáig milyen sokrétű és embert próbáló a nővérek tevékenysége, a maga ezerarcúságával felel az ezernyi megoldandó feladatra. Négy kontinens szegénynegyedeiben lévő iskolák, kórházak és árvaházak képei vetültek elénk, s a nővéreket a testi-lelki segítségre szoruló körében ábrázolva bibliai értelemben is felidéztek számunkra a sötétség és a fény kontrasztját. Előadónk hosszan beszélt arról, hogy a nővéreknek ma a hagyományos, már említett feladatokon túl olyan kérdésekben is naprakészen kell tanácsot adniuk a rájuk bízottaknak, mint az emberkereskedelem és a nők bántalmazása elleni védelem.

Sokszorosán óvják tehát Isten ajándékát, az életet! Áldásos és áldozatos munkájukat más szerzetesrendekkel együttműködve és civil szervezetek bevonásával végzik, az utóbbi időben az evangelizáció mellett társadalmunk e súlyos terheinek enyhítését tekintve egyik legfőbb feladatuknak.

„Mi hogyan segíthetjük a nővérek munkáját?” – hangzott el a gyönyörű kérdés, miután a mosolygó gyermekarcokat ábrázoló zárókép megjelent a vetítővászonon. Egyvalaki kérdezett, de bizonyára mindannyian valami hasonlóra gondoltunk: „Mit tehetünk?” Mert az előadás nem csupán egy szervezet életébe nyújtott bepillantást, de emberi sorsokba és a saját lelkünkbe is; nemcsak egyfajta messzelátónak bizonyult, amely a világ távoli pontjai felé irányul, hanem tükörnek is, melyben önmagunkkal szembesülünk. „Mit tehetünk?” Válaszképpen előadónk szavait idézhetjük, melyek szerint az evangélium tanításai nyomán a saját környezetünkben mi is a nővérekhez hasonlóan cselekedhetünk. De fordulhatunk a rendalapító Jordan atyához is, aki Lelki naplójában így szól hozzánk: „Gondolj a földkerekség népeire, országaira és nyelveire,

és lásd, milyen sok a tennivaló Isten dicsőségéért és felebarátaid üdvösségéért!” Bízvást állíthatom, hogy ezen az újszegedi estén, az Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia közösségi termében kérése teljesült...